

Jak žít po Kristu
Koloským 2, 20 - 3, 4

1. čtení: Žalm 138 ... I když jsem v soužení, ty mi zachováš život, vztáhneš ruku proti hněvu mých nepřátel a tvá pravice mě spasí. Hospodin za mě dokončí zápas. Hospodine, tvoje milosrdenství je věčné, neopouštíš dílo vlastních rukou!

kázání: Koloským 2, 20 - 3, 4 + 3,12... Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě. ... Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost.

Bratři a sestry

včera jsem se vrátil po 14ti dnech z dovolené. Byli jsme v horách i u moře, viděli jsme krásné věci. A 14 dnů jsem netušil, co všechno se děje. Nekoukal jsem na zprávy ani nečetl noviny. A po návratu jsem se nestačil divit, co všechno se stalo. Pokus o puč v Turecku, teroristické útoky v Nice ve Francii a v Mnichově, obří záplavy v Číně a ...já nevím, co ještě. To všechno se na mě vyhnulo během včerejška. Navíc ani nevím, co všechno jste během těch 14ti dnů prožili vy, protože o tom se ve zprávách nepíše a ještě jsme se nestihli setkat a promluvit. A do toho jsem večer četl Bibli a připravoval se na dnešní bohoslužbu. Říkal jsem si: Tak se ukaž Bible, co mi ktomuhle všemu můžeš říci. Jak mám tohle chápat, jak mám v tomhle světě žít? A četl jsem právě to, co jsme slyšeli před chvílí. Část dopisu apoštola Pavla křesťanům v Kolosech. Skoro 2000 let starý dopis do křesťanského sboru ve městě někde v dnešním Turecku.

Doufám, že alespoň někoho z vás po slyšení těch slov napadlo to samé, co mě při prvním čtení. Že totiž nic vzdálenějšího dnešní realitě v Bibli možná není. Co to má znamenat: "Jestliže jste spolu s Kristem zemřeli" a "protože jste byli vzkříšeni s Kristem"? Ano, věříme, že Ježíš zemřel a byl vzkříšen. To si připomínáme na Velikonoce. Ale to je skoro dva tisíce let stará událost. Co to má co společného se mnou? No, já doufám že všechno. O tom je totiž křesťanská víra, tohle znamená být křesťan. Ne, že věřím, že se to kdysi dávno stalo, ale že se to stalo a děje se to mně, Tobě. Dneska 2016 po Kristu. Že totiž příběh Ježíše Krista může být mým příběhem, že v něm mám místo, že jsem do něj zván. Že Ježíš žil i pro mě, že zemřel i pro mě, že byl vzkříšen i pro mě. Tohle znamená to Pavlovo "s Kristem".

Tak jo, dobře, Ježíš žil, zemřel a byl vzkříšen a nějak se to má dotýkat i mě. Dobře. Ale jak? Co já dnes s tím? Co mám dělat dál? Jak mám žít dneska co mám dělat s tou spoustou věcí, které se kolem mě a ve mně dějí? Tohle mě na Bibli moc baví. Když člověk pozorně čte ty příběhy a dopisy, zjistí, že za těch 2,3 nebo kolik chcete tisíc let se to zas tak moc nezměnilo. Ty samé otázky totiž trápili věřící i v Kolosech v prvním století našeho letopočtu. Co já s tím? Ježíš Kristus to všechno prožil, udělal, zemřel a byl vzkříšen a to vše i pro mě ale co já s tím? A ty dvě nejčastější možnosti Co já s tím, byli tehdy stejné jako dneska. Ta první: Vše je uděláno, Bůh to zařídil a ve světě je tolik příležitostí jak příjemně prožít těch několik let co mi zbývá, než umřu. Sex, drogy a rokenroll. Nebo zahrádka, pívko a televize. A občas dovolená někam dál, když vyjdou peníze. Není co řešit. Bůh to má ve svých dobrých rukou. Ta druhá možnost: Nemít s tímhle světem společného už nic. A život strávit ve snaze o co nejintimnější napojení na nebskou sféru. A nechat tento zlý svět, ať si je. Ale beze mě. Nebrat do rukou, nejíst, nedotýkat se. A to svoje tělo, které je pořád tak nějak součástí tohoto světa, to nějak umrtvovat a omezovat. Hlavně ať je dušička u Pána.

A Apoštol Pavel říká: obojí je špatně. Obojí nemá s Ježíšem Kristem nic společného. Dokonce obojí je to úplně stejné. Jenom to druhé se snaží tvářit jako něco víc. Ve skutečnosti může jít ale zase jenom o užívání si. Jen jinou částí své bytosti. Ten Ježíšův přístup, ta jeho cesta je úplně o něčem

jiném.

"Jako vyvolení Boží, svatí a milovaní," jako ti, za které to Ježíš už zvládnul, vyhrál to, "oblecte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost." Tohle je ta Ježíšovská cesta. Tohle je ten způsob jak dál a co já s tím. Milosrdný soucit. Nebo jinak řečeno: Být velkorysý a laskavý. K obětem té lidské zloby a hlouposti. K obětem toho všeho, co se kolem mě děje. Ale milosrdný soucit, velkorysost a laskavost i s těmi, kteří právě tu lidskou zlobu a hloupost praktikují. K těm, kteří svůj život nezvládají a tak ubližují ostatním. A milosrdný soucit, velkorysost a laskavost i k sobě samému. Protože já sám jsem příliš často na obou stranách.

Přesně k tomuhle nás zve Ježíš svým příběhem, přesně tohle nám nabízí. Takhle můžeš přistupovat ke světu i sám k sobě a nemusíš se bát. Nemusíš se bát, že prohraješ a že to bude špatně. Protože Ježíš právě s tímhle vyhrál a právě tomuhle dal Bůh zapravdu.

Z toho Ježíšova příběhu, z toho, jak to on zvládnul i pro mě, pak může pramenit skutečná svoboda. Svoboda vejít do tohoto světa beze strachu. Beze strachu ze špatného konce, svoboda vejít do toho s něčím Božím, s něčím novým.

Já vím, že tohle se hezky poslouchá. Milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokora a trpělivost. A hlavně to o tom, že se dá žít a snažit se beze strachu. Sami tušíte, že tohle je asi správně. Akorát že to ne úplně vždycky jde. Vlastně to dost často nejde. Mně taky ne. pořád padáš a máš sto chutí to někdy vzdát a horko těžko to zkoušíš znova.

Ano, to k tomu patří. To není špatně. Jen se neboj, jen to nevzdej. Ono to dobře dopadne. "Ale až se ukáže Kristus, váš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě." Nebojte se, to nejlepší máte pořád před sebou.

A ještě na závěr jedna moje moudrost, které jsem se během dovolené naučil. Uprostřed všech těch snah a zápasů a pádů a nových povstání, stojí za to se pořádně vyspat a pořádně se najíst. Bez toho to úplně nejde.

Amen